

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2108/2016
29.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужилаца-противтужених АА и ББ, обоје из .., које заједно заступа пуномоћник Љиљана Вушковић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ВВ из ..., кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Александар Лојпур, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 бр. 492/2016 од 30.06.2016.године, у седници већа одржаној дана 29.11.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог-противтужиоца ВВ из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 бр. 492/2016 од 30.06.2016.године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 бр. 2289/2014 од 21.05.2015.године, исправљеном решењем истог суда од 26.10.2015.године, у ставу првом изреке забрањено је туженом да се приближава тужиоцима на удаљености мањој од 100 метара и наложено му је да се уздржава од приближавања тужиоцима на тој удаљености. Другим ставом изреке забрањено је туженом да на било који начин даље узнемирава тужиоце и наложено му да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим би се угрозио телесни интегритет душевно здравље и спокојство тужилаца. Трећим ставом изреке одлучено је да мере заштита од насиља у породици остају на снази 6 месеци, а четвртим ставом одлучено је да евентуално изјављена жалба не задржава извршење пресуде о одређивању мера заштите од насиља у породици. Ставом петим изреке одбијен је противтужбени захтев да се забрани тужиоцима да се приближавају туженом на удаљености мањој од 500 метара у трајању од 1 године од правноснажности пресуде. Ставом шестим изреке одбијен је предлог туженог за одређивање привремене мере, а ставом седмим изреке одбачена је жалба туженог изјављена против решења Првог основног суда у Београду П2 бр. 2289/2014 од 24.04.2015.године као недозвољена. Ставом осмим изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 92.400,00 динара.

Апелациони суд у Београду је побијаном пресудом Гж2 бр. 492/2016 од 30.06.2016.године, одбио жалбу туженог као неосновану и потврдио првостепену пресуду Првог основног суда у Београду са решењем о исправци у ставовима првом, другом, трећем, петом, шестом, седмом и осмом изреке. Ставом другим изреке одбио је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени-противтужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију преко пуномоћника из реда адвоката, а због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка. Предложио је усвајање ревизије, те одбијање тужбеног, а усвајање противтужбеног захтева и обавезивање тужилаца-противтужених на накнаду трошкова поступка или укидање нижестепених пресуда и враћање првостепеном суду на поновни поступак, али другом већу.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија туженог-противтужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Указивање ревидента на повреду одредаба парничног поступка и погрешну примену материјалног права у погледу несанкционисања употребе латиничног писма од стране пуномоћника тужилаца, што је по оцени ревидента супротно члану 10. Устава, Закона о употреби језика и писма и члану 6. ЗПП, не представља релативно битну повреду која може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП, а која је била од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде. Такође није повређен закон на штету туженог-противтужиоца имајући у виду да се тужени-противтужилац служио истим латиничним писмом приликом потписивања и подношења пријаве МУП-у што је као доказ приложено уз поднесак туженог-противтужиоца.

Неосновано ревидент указује на пропуст другостепеног суда да тужбу одбаци применом члана 101. став 5. у вези са чланом 205. ЗПП, јер тужиоци немају статус супарничара. Тужиоци јесу формални активни супарничари сагласно члану 205. став 1. тачка 2. ЗПП, али и да нису то није разлог за одбацивање тужбе применом члана 101. став 5. ЗПП, којим је прописано одбацивање неразумљивог или непотпуног поднеска који је у име странке поднео пуномоћник.

Указивањем ревидента на погрешну примену одредбе члана 110. став 2. ЗПП у погледу дозвољености и враћања у пређашње стање и изостанка упозорења тужиоцима када су саслушавани као странке противно члану 254. став 2. и 283. ЗПП, указује се на релативно битне повреде парничног поступка учињене пред првостепеним судом, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП. Такође одредба члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП по наведеној законској одредби члана 407. ЗПП није ревизијски разлог.

У предметном спору предмет тужбеног и противтужбеног захтева је заштита од насиља у породици. Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су супружници, брак су закључилигодине и из истог имају двоје малолетне деце. Тужени-противтужилац је отац тужиоца-противтуженог АА, чија је мајка ГГ, са којом је тужени-противтужилац био у браку одгодине догодине. Тужени-противтужилац се током 2008.године вратио из ... у ..., кратко време је био у добрим односима са сином, након чега је почео да га узнемирава слањем претећих и увредљивих писама у којима је вређао тужиоца, његову мајку и њене родитеље, те вређао тужиоца на националној и верској основи. Тужени-противтужилац је тужиљу ББ физички напао 19.07.2012.године ударивши јој шамар у присуству малолетног детета, а затим је поново пресрео у августу месецу 2012.године упутивши јој претећу поруку да се чувају она, тужилац АА и деца. Као реакцију на наведено понашање тужилац АА је преко телефона стрицу рекао да ће и он туженом опалити шамар или га ишамарати. Према мишљењу Центра за социјални рад у ..., Одељења ... од 22.10.2012.године и 15.11.2012.године сукоб странака је временом постао сложенији, добија елементе насиља при коме су угрожена и малолетна деца, при чему не постоје услови за санирање поремећених односа странака, те је оправдано изрицање мера заштите од насиља у породици које су тражили тужиоци. Према мишљењу Центра за социјални рад од 19.03.2013.године, након поновне процене странака закључено је да се поремећени односи годинама продубљују, али да нема разлога за изрицање мера заштите од насиља у породици, јер ни једна од особа у сукобу није искључиво жртва, нити показује да је без вештина да се самозаштити. У поновном поступку имајући у виду примедбе Апелационог суда у Београду из укидног решења Гж2 326/14 од 04.07.2014.године прибављено је мишљење Центра за социјални рад, Одељење ... од 22.01.2015.године из кога произилази да је однос сукоба и провокације између странака прекинут као последица мера заштите од насиља у породици, које су туженом-противтужиоцу изречене привременом мером због чега Центар закључује да је целисходно одредити мере заштите од насиља у породици према предлогу тужилаца.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови применили материјално право закључивши да је тужени-противтужилац испољио понашање које представља физичко и психичко насиље према члановима породице, сину и снахи, те да такво понашање оправдава изрицање мера заштите од насиља у породици све прописано чланом 197. и 198. став 2. тачка 3. и 5. Породичног закона.

Тужиоци тужбом у предметном спору као жртве насиља у породици траже правну заштиту одређивањем одговарајућих мера заштите од насиља у породици. Да би истима била пружена заштита неопходна је испуњеност два материјалноправна услова, односно да се предузете радње или испољено понашање лица за које се тврди да је извршило насиље могу оквалификовати као насиље у породици обзиром на законску дефиницију овог облика незаконитог понашања која је садржана у члану 197. став 1. и 2. Породичног закона. Према тој одредби насиље је понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, при чему су истом законском одредбом примера ради наведени карактеристични видови насиља у породици чиме се радње насиља не исцрпљују, имајући у виду и одређење да се насиљем сматра свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање,

које један члан породице испољава према другом члану породице. То представља и други услов, односно да су жртава и извршилац насиља чланови породице чији је појам дефинисан одредбом члана 197. став 3. Породичног закона. У конкретном случају радње туженог-противтужиоца усмерене директно према тужиоцима-противтуженима представљају радње психичког и физичког насиља у породици које још увек није попримило теже облике, али има последице по интегритет и спокојство тужилаца што оправдава изречене мере заштите од насиља у породици које су се и у току трајања спора, изречене кроз привремену меру, показале као добар регулатор односа између парничних странака.

Неосновано ревидент указује на погрешну примену материјалног права од стране нижестепених судова, те да му се ускраћује слобода кретања противно Породичном закону, насупрот толерисању тужиочевог понашања, те довођење у стање страха туженог од стране тужиоца набавком пса опасне расе ради застрашивања туженог. Правилно је другостепени суд оценио неоснованим ове наводе, јер нема околности које би указивале на постојање било каквог непримереног понашања тужиле ББ према туженом, а реакција тужиоца на физичко насиље туженог усмерено према супрузи тужиоца је појединачна индиректна вербална реакција у афекту која не оправдава изрицање мере заштите од насиља у породици према тужиоцу АА. Куповина пса, који није једини те расе у земљи, према правилном закључку нижестепених судова не значи намеру застрашивања туженог како тврди ревидент.

На основу изложеног, те како не стоје ревизијски наводи туженог-противтужиоца на основу члана 414. ЗПП Врховни касациони суд је одбио ревизију као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић